

**HISTORIA
DRACKIEJ REPUBLIKI LUDOWO-
DEMOKRATYCZNEJ**

**OD PREPAŃSTWOWOŚCI AŻ PO
TERAŹNIEJSZOŚĆ**

**DZIEJE WALKI,
BUDOWY I PRZEMIAN
PAŃSTWA DRACKIEGO**

Rozdział 0 – Prepaństwowość

Pochodzenie narodu drackiego pozostaje przedmiotem licznych sporów historyków i do dziś nie zostało jednoznacznie wyjaśnione. Większość badaczy zgadza się jednak, że współczesna tożsamość Dracjan ukształtowała się na Obszarach Bez Przynależności Państwowej (OBPP), rozciągających się na pograniczu Księstwa Chardońskiego, będącego jednostką administracyjną Imperium Rusowskiego, państwa na kontynencie Vaarland. Tereny te, mimo współczesnego charakteru otaczającego świata, przez długi czas pozostawały niemal pozbawione administracji, infrastruktury i trwałego osadnictwa. Zamieszkiwały je niewielkie wspólnoty rodowe, niezależne plemiona oraz liczni uchodźcy przybywający z sąsiednich państw, w tym z Rzeczypospolitej Obojga Narodów i Imperium Rusowskiego. Niektóre osady prowadziły częściowo koczowniczy tryb życia, przemieszczając swoje charakterystyczne żółte jurty przy pomocy koni, pojazdów terenowych i ciężarowych, dostosowując się do surowych warunków pogranicza. To właśnie w tym środowisku po raz pierwszy pojawiła się nazwa „Dracjanie”, której pochodzenie wywodzi się ze starego języka drackiego i oznacza wspólnotę posiadającą własne państwo, choć paradoksalnie naród ten przez wiele lat własnego państwa jeszcze nie posiadał.

Najstarsze wzmianki o Dracjanach odnajduje się w kronikach bizantyjskich z początku XXI wieku, opisujących ich jako lud wytrwały, dobrze zorganizowany i głęboko przywiązany do tradycji prawosławnej, lecz jednocześnie nieuznający zwierzchnictwa żadnego państwa. Wspólnotami kierowali wybierani przez starszyznę wodzowie, spośród których siedmiu tworzyło Radę Wodków. Na czas szczególnych wydarzeń wybierano spośród nich jednego przewodnika, odpowiedzialnego za prowadzenie całego narodu. System ten, określany później przez historyków mianem demokracji oligarchicznej, zapewniał względną stabilność, lecz pozostawiał szerokie pole dla ambicji i rywalizacji pomiędzy przywódcami.

Według najstarszej drackiej legendy, jeden z protoplastów narodu, Borys I Zachamowicz, miał ujrzeć podczas zachodu słońca niezwykle pomarańczowego feniksa unoszącego się nad północnym horyzontem. Miał on wskazać kierunek, w którym Dracjanie odnajdą ziemię zapewniającą bezpieczeństwo i przyszłość kolejnym pokoleniom. Żaden współczesny historyk nie potwierdził autentyczności tego wydarzenia, jednak motyw feniksa pojawia się w niemal wszystkich zachowanych przekazach ustnych i kronikach z tamtego okresu. Według tradycji wodzowie, kierowani obietnicami bogactwa, własnymi ambicjami oraz zapewnieniami kupców o dobrobycie zachodnich ziem, zlekceważyli przepowiednię i poprowadzili naród na zachód. Decyzja ta miała na zawsze odmienić los Dracjan.

Wieloletnia wędrówka przez nieznane tereny okazała się znacznie trudniejsza, niż przewidywano. Głód, choroby, konflikty z napotkanymi ludami oraz ciągła niepewność sprawiły, że wielu Dracjan utraciło zaufanie do swoich przywódców, choć jednocześnie nauczyli się współpracy, wytrwałości i odpowiedzialności za los całej wspólnoty. Z tego okresu wywodzi się również jedna z najbardziej rozpowszechnionych teorii dotyczących narodowych barw Dracji. Historycy przypuszczają, że żółć jurt, pomarańcz noszonych przez wędrowców chust oraz czerwień krwi przelanej podczas wielkiej migracji stały się inspiracją dla późniejszych barw narodowych, choć istnieją również inne interpretacje ich pochodzenia.

Doświadczenia okresu prepaństwowego odcisnęły trwałe piętno na narodzie drackim. Choć większość Dracjan pozostawała wierna prawosławiu, kolejne tragedie wzbudzały pytania o sens cierpienia i rolę człowieka w kształtowaniu własnego losu. W późniejszych pokoleniach doprowadziło to zarówno do reform miejscowych tradycji religijnych, jak i stopniowego rozwoju poglądów świeckich. W historiografii DRLD okres ten uznawany jest za czas narodzin drackiej świadomości narodowej, epokę w której naród, pozbawiony własnego państwa, nauczył się jedności i wytrwałości. Wydarzenia te stały się początkiem długiej drogi, która po latach doprowadziła Dracjan do powstania pierwszego państwa i otworzyła kolejny rozdział ich historii.

Rozdział 1 – Narodziny Dracji i upadek Pierwszej Republiki (2024–2025)

Historia Dracji rozpoczyna się 8 lutego 2024 roku – w dniu uznawanym przez historyków za moment narodzin państwa. Tego dnia Stanisław Kowalski ogłosił powstanie Drackiej Republiki Ludowo-Demokratycznej, stając się jednocześnie jej pierwszą głową państwa. Był to początek ambitnego projektu stworzenia nowej mikronacji, która miała z czasem rozwinąć własne instytucje, administrację oraz system polityczny.

Pierwsze miesiące istnienia Dracji upłynęły pod znakiem organizowania podstaw funkcjonowania państwa. Stanisław Kowalski stanął przed niezwykle trudnym zadaniem. Musiał jednocześnie pełnić funkcję przywódcy, organizatora administracji oraz autora licznych reform mających zapewnić młodemu państwu stabilność. Brak doświadczenia, ograniczone możliwości organizacyjne oraz niewielkie zasoby sprawiały jednak, że rozwój Dracji postępował znacznie wolniej, niż pierwotnie zakładano.

Rząd podejmował kolejne próby modernizacji kraju. Ogłaszano reformy administracyjne i polityczne, których celem było usprawnienie funkcjonowania państwa oraz zachęcenie nowych obywateli do aktywnego udziału w jego życiu. W praktyce jednak większość tych działań nie przyniosła oczekiwanych rezultatów. Państwo stopniowo pogrążało się w stagnacji, a entuzjazm, który towarzyszył jego powstaniu, zaczął wygasać.

Już po kilku miesiącach od ogłoszenia niepodległości pojawiły się pierwsze oznaki kryzysu. Aktywność władz malała, a kolejne reformy nie poprawiały sytuacji wewnętrznej. Wśród obywateli i obserwatorów coraz częściej pojawiało się pytanie: czy Dracja zdoła przetrwać jako niezależne państwo? Dla wielu był to najtrudniejszy okres w historii młodej republiki. Niektórzy przewidywali jej całkowity upadek, inni natomiast wierzyli, że kryzys okaże się jedynie etapem prowadzącym do głębokich przemian.

Sytuacja pozostawała niemal niezmienna aż do marca 2025 roku. Wówczas, po ponad trzynastu miesiącach sprawowania władzy, Stanisław Kowalski podjął decyzję, która na zawsze odmieniła bieg historii Dracji.

Ogłosił swoją rezygnację z urzędu głowy państwa oraz zawarcie porozumienia z ZSRR.

Zgodnie z treścią umowy, władza w Dracji miała zostać przekazana środowiskom komunistycznym. Celem tego porozumienia było przeprowadzenie gruntownej reorganizacji państwa i stworzenie silniejszej, bardziej stabilnej mikronacji, zdolnej do dalszego rozwoju. Zwolennicy tej decyzji argumentowali, że dotychczasowy model rządów wyczerpał swoje możliwości i konieczne było rozpoczęcie nowego etapu w dziejach kraju.

Sam Stanisław Kowalski nie ukrywał powodów swojej decyzji. W swoim oświadczeniu stwierdził, że wyczerpał wszystkie pomysły na dalszy rozwój państwa, a obowiązki związane z życiem prywatnym i innymi przedsięwzięciami uniemożliwiały mu dalsze skuteczne kierowanie Dracją. Podkreślał jednocześnie, że przekazanie władzy nie było aktem kapitulacji, lecz próbą uratowania projektu, który zapoczątkował ponad rok wcześniej.

Abdykacja pierwszego przywódcy zakończyła okres nazywany przez późniejszych historyków Epoką Założycielską. Choć lata 2024–2025 nie przyniosły spektakularnych sukcesów politycznych ani gospodarczych, to właśnie w tym czasie powstały fundamenty państwowości Dracji. Decyzja o przekazaniu władzy komunistom otworzyła natomiast nowy rozdział w historii kraju, zapowiadając głębokie zmiany ustrojowe, które miały zadecydować o przyszłości młodej mikronacji.

Rozdział 2 – Lata pod radzieckim panowaniem i odzyskanie niepodległości (marzec–czerwiec 2025)

Przystąpienie Dracji do Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich, dokonane na mocy traktatu podpisanego w marcu 2025 roku, miało w zamierzeniu otworzyć nowy rozdział w historii państwa. Oficjalna propaganda głosiła, że ZSRR pomoże młodej republice odbudować administrację, rozwinąć gospodarkę oraz uzyskać pozycję silnej i uznawanej mikronacji. Dla wielu obywateli była to ostatnia nadzieja na uratowanie państwa przed całkowitym upadkiem.

Rzeczywistość okazała się jednak zupełnie inna.

Po wejściu w skład ZSRR państwo zostało przemianowane na Dracką Socjalistyczną Republikę Radziecką (DSRR). Funkcję przewodniczącego republiki objął Jakubin Kovalinov, który jako przywódca republiki był zobowiązany do bezwzględnego wykonywania poleceń władz centralnych w Moskwie. Choć formalnie sprawował najwyższy urząd w republice, jego kompetencje były mocno ograniczone przez radziecki aparat państwowy.

Jednym z pierwszych symboli utraty suwerenności była zmiana flagi państwowej. Dawne symbole Dracji zostały zastąpione radzieckimi emblematami, a republika utraciła możliwość samodzielnego prowadzenia polityki wewnętrznej i zagranicznej. Historycy zgodnie uznają, że traktat podpisany z Moskwą nie spełnił żadnej z obietnic składanych podczas negocjacji. Zamiast wsparcia Dracja została całkowicie podporządkowana interesom Związku Radzieckiego.

Mimo utraty niezależności gospodarka republiki zaczęła się dynamicznie rozwijać. Już po miesiącu DSRR została uznana za drugą najsilniejszą republikę całego Związku Radzieckiego pod względem produkcji i potencjału ekonomicznego. Sukces ten miał jednak gorzki smak.

Większość wyprodukowanego zboża, wydobytych surowców oraz innych dóbr nie pozostawała w Dracji. Zgodnie z decyzjami władz centralnych niemal cały dorobek gospodarczy był przekazywany do Moskwy, zasilając budżet całego Związku. Mieszkańcy republiki coraz częściej zadawali sobie pytanie, jaki sens ma rozwój gospodarczy, skoro jego owoce nie służą własnemu państwu.

W tym samym czasie Dracja zaczęła tracić swoją dotychczasową tożsamość. Tereny, które przed powstaniem republiki były stopniowo zasiedlane przez drackich obywateli, zaczęły się wyludniać. Aktywność mieszkańców malała z miesiąca na miesiąc, a wiele dawnych inicjatyw zostało porzuconych. W świecie mikronacji coraz rzadziej wspominano o Dracji jako o samodzielnym państwie. Dla wielu obserwatorów przestała ona istnieć, stając się jedynie jedną z licznych republik radzieckich.

Okres ten został później nazwany przez historyków Latami Utraconej Nadziei. Rozwój państwa praktycznie ustał, a wiara w odzyskanie pełnej niepodległości wydawała się gasnąć z każdym kolejnym tygodniem.

Los Dracji odmieniły jednak wydarzenia, których nikt nie był w stanie przewidzieć.

W nocy z 4 na 5 czerwca 2025 roku w Związku Radzieckim wybuchła gwałtowna rewolucja. W wyniku krótkich, lecz niezwykle intensywnych walk władzę w państwie przejęły siły nazistowskie, doprowadzając do całkowitego upadku dotychczasowego rządu w Moskwie. Chaos ogarnął cały Związek Radziecki, a poszczególne republiki stanęły przed wyborem: pozostać wiernymi nowej władzy lub spróbować odzyskać utraconą niezależność.

Jakubin Kovalinov podjął decyzję, która na zawsze zmieniła historię Dracji. Zamiast podporządkować się nowym władzom w Moskwie, wykorzystał panujący chaos i ogłosił wystąpienie Drackiej Socjalistycznej Republiki Radzieckiej ze struktur ZSRR. Akt ten został ogłoszony, zanim wojska nazistowskie zdołały dotrzeć na terytorium republiki.

Był to śmiały i niezwykle ryzykowny krok. Młode państwo nie dysponowało silną armią ani rozbudowaną administracją, jednak szybkość działania okazała się jego największym atutem. Dracja zniknęła z pola zainteresowania walczących stron i wycofała się w polityczny cień, unikając bezpośredniego udziału w wojnie, która ogarnęła dawny Związek Radziecki.

Choć odzyskanie niepodległości odbyło się bez wielkich bitew, historycy uznają noc z 4 na 5 czerwca 2025 roku za jeden z najważniejszych momentów w dziejach państwa. To właśnie wtedy w Dracji po raz drugi narodził się plan na niezależną mikronację, rozpoczynając nowy etap swojej historii – etap odbudowy państwowości po miesiącach obcej dominacji.

Rozdział 3 – Odbudowa państwa i Wojny

Federacyjne (czerwiec 2025 – sierpień 2025)

Odzyskanie niepodległości przez Drację w czerwcu 2025 roku wywołało w społeczeństwie falę entuzjazmu niespotykaną od dnia ogłoszenia jej powstania. Przez wiele kolejnych dni ulice drackich osiedli i miejsc spotkań wypełniały się mieszkańcami świętującymi koniec radzieckiej dominacji. Powiewały narodowe flagi, śpiewano patriotyczne pieśni, organizowano wspólne zabawy, a radość z odzyskanej wolności udzielała się niemal wszystkim obywatelom.

Były to jednak przede wszystkim emocje społeczne. Z politycznego punktu widzenia sytuacja państwa pozostawała dramatyczna.

Na czele odrodzonej Dracji stanął Jakubin Kovalinov, który przyjął tytuł Sekretarza Ludowego. Już w pierwszych dniach sprawowania władzy zdawał sobie sprawę, że odzyskana niepodległość oznacza nie tylko wolność, ale również ogromną odpowiedzialność. Państwo znajdowało się w głębokim kryzysie.

Wielomiesięczne podporządkowanie Związkowi Radzieckiemu sprawiło, że większość instytucji nie istniała lub funkcjonowała wyłącznie formalnie.

Dracja nie posiadała własnej konstytucji, jednolitego systemu prawnego ani sprawnie działającego rządu. Administracja praktycznie nie istniała, a wiele decyzji należało podejmować od podstaw. Historycy często opisują ten okres słowami, że „Dracja odzyskała wolność, lecz nie była jeszcze mikronacją”.

Sam Kovalinov wielokrotnie podkreślał, że odbudowa kraju będzie procesem długim i wymagającym cierpliwości. Jak pokazały późniejsze wydarzenia, pełne ustabilizowanie struktur państwowych udało się osiągnąć dopiero w maju 2026 roku, niemal rok po odzyskaniu niepodległości.

Wejście do Federacji Państw Komunistycznych

Świadomy słabości młodego państwa Sekretarz Ludowy postanowił poszukać sojuszników. Wkrótce Dracja przystąpiła do Federacji Państw Komunistycznych (FPK) – organizacji zrzeszającej kilka ideologicznie zbliżonych jeszcze wtedy discordowych nacji.

Federacja nie była państwem federalnym w klasycznym znaczeniu. Każdy z jej członków zachowywał własną suwerenność, prowadził samodzielną politykę wewnętrzną oraz posiadał własne władze. Organizacja miała przede wszystkim zapewniać wzajemną współpracę i pomoc w razie zagrożenia.

Choć FPK nie należała do najsilniejszych organizacji świata discordowych nacji dla Dracji oznaczała chwilę oddechu. Państwo mogło skoncentrować się na odbudowie administracji i stopniowym porządkowaniu spraw wewnętrznych.

Spokój ten nie trwał jednak długo.

Artykuł 3 i początek niekończących się konfliktów

3 sierpnia 2025 roku jeden z członków Federacji został zaatakowany przez zewnętrzne siły. Zgodnie z artykułem trzecim Traktatu Federacyjnego wszystkie państwa należące do FPK zostały zobowiązane do natychmiastowego udzielenia pomocy militarnej.

Dracja nie była przygotowana do prowadzenia działań wojennych. Dopiero odbudowywała swoje struktury, nie posiadała odpowiednich zasobów ani stabilnego zaplecza organizacyjnego. Mimo to zobowiązania traktatowe zmusiły ją do udziału w konflikcie.

Tak rozpoczął się okres nazwany później przez historyków Wojnami Federacyjnymi.

W rzeczywistości ówczesna Dracja funkcjonowała niemal wyłącznie na serwerze platformy Discord, który stanowił centrum administracji państwa. Właśnie tam toczyły się polityczne negocjacje, działania dyplomatyczne oraz konflikty z innymi nacjami. Serwer był wielokrotnie atakowany przez przeciwników, poddawany rajdom i aktom sabotażu. W wyniku tych wydarzeń państwo traciło aktywnych obywateli, a rozwój administracji niemal całkowicie zatrzymał się.

Szacuje się, że w okresie członkostwa w Federacji Państw Komunistycznych Dracja uczestniczyła w około dwudziestu konfliktach, zarówno jako bezpośredni uczestnik, jak i sojusznik innych państw federacyjnych.

Plan opuszczenia Federacji

Z każdym kolejnym miesiącem Jakubin Kovalinov dochodził do przekonania, że dalsze pozostawanie w Federacji prowadzi państwo do wyczerpania.

Problem polegał jednak na tym, że zgodnie z artykułem szóstym Traktatu Federacyjnego żadne państwo nie mogło dobrowolnie opuścić organizacji. Złamanie tego postanowienia oznaczało konflikt ze wszystkimi pozostałymi członkami Federacji.

Sekretarz Ludowy rozpoczął więc poszukiwanie rozwiązania, które pozwoliłoby uwolnić Drację bez naruszania zapisów traktatu.

Po wielu tygodniach opracował plan, który późniejsi historycy określili mianem Operacji „Koniec Federacji”.

Upadek Federacji Państw Komunistycznych

Pierwszym etapem planu było wykorzystanie pozostałych sił wojskowych Dracji do przejęcia wpływów w Svetlorskiej Republice Ludowej (SRL). Państwo to pozostawało pod drackim zwierzchnictwem jako wasał w okresie od 2 do 19 sierpnia 2025 roku, stając się ważnym elementem przygotowywanej operacji.

Po zabezpieczeniu zaplecza rozpoczęto działania wymierzone bezpośrednio w Federację. Kulminacyjnym momentem operacji był atak na główną centralę organizacji, znajdującą się na serwerze Discord, który pełnił funkcję politycznego centrum FPK.

W wyniku przeprowadzonej akcji główny serwer Federacji został zlikwidowany. Pozbawiona centrum dowodzenia organizacja praktycznie przestała istnieć. Rozpad struktur federacyjnych oznaczał jednocześnie wygaśnięcie zobowiązań traktatowych wszystkich jej członków.

W ten sposób Dracja odzyskała pełną swobodę działania bez formalnego naruszenia artykułu zakazującego wystąpienia z Federacji.

Historycy uznają upadek FPK za jeden z najbardziej kontrowersyjnych epizodów w dziejach Dracji. Jedni określają go jako akt politycznej konieczności, inni zaś jako przykład bezwzględnej walki o przetrwanie państwa.

Bez względu na ocenę tych wydarzeń jedno pozostaje pewne – Dracja udowodniła, że nie zamierza być jedynie bierną ofiarą jeszcze wtedy wielkich wydarzeń świata discordowych nacji. Mimo swojej słabości potrafiła samodzielnie wpłynąć na bieg historii i rozpocząć kolejny etap walki o własną przyszłość.

• Sekretarz Kovalinov przygotowujący operację „Koniec Federacji”

Rozdział 4 – Odbudowa Drugiej Republiki i utrata suwerenności (sierpień – wrzesień 2025)

Po upadku Federacji Państw Komunistycznych wydawało się, że najtrudniejszy okres w historii Dracji dobiegł końca. Państwo po raz kolejny odzyskało swobodę działania, a jego mieszkańcy mogli wreszcie odetchnąć po miesiącach nieustannych konfliktów. Nad krajem ponownie pojawiła się nadzieja, że tym razem nic nie przerwie procesu odbudowy.

Na czele państwa nadal stał Sekretarz Ludowy Jakubin Kovalinov, który natychmiast przystąpił do realizacji szeroko zakrojonych reform. Zdawał sobie sprawę, że samo odzyskanie niepodległości nie wystarczy. Aby Dracja mogła zostać uznana za pełnoprawną mikronację, konieczne było stworzenie sprawnie funkcjonujących instytucji państwowych.

W sierpniu 2025 roku powołano urząd premiera, na którego pierwszym szefem rządu został Marek Żubrowski. Sprawował on urząd od sierpnia do września 2025 roku i odegrał znaczącą rolę w organizacji administracji odradzającego się państwa. Wspólnie z Sekretarzem Ludowym rozpoczął intensywną odbudowę struktur Drugiej Republiki.

Rozpoczęto tworzenie urzędów, porządkowanie administracji oraz przygotowywanie podstaw przyszłego systemu prawnego. Jednym z najważniejszych osiągnięć tego okresu było uruchomienie pierwszego oficjalnego forum internetowego Dracji. Choć jego wygląd i możliwości techniczne pozostawiały wiele do życzenia, dla mieszkańców miało ono ogromne znaczenie symboliczne.

Było to pierwsze miejsce stworzone wyłącznie przez Drację i dla Dracji.

Historycy często podkreślają, że forum stało się fundamentem odradzającej się wspólnoty narodowej. To właśnie tam zaczęło koncentrować się życie polityczne, administracyjne oraz społeczne państwa.

W ciągu zaledwie dwóch tygodni wykonano pracę, która wcześniej wydawała się niemożliwa. Odtworzono symbole państwowe, uporządkowano administrację, przygotowano forum oraz rozpoczęto budowę jednolitej tożsamości narodowej. Po raz pierwszy od wielu miesięcy Dracja zaczęła przypominać prawdziwą mikronację.

23 sierpnia 2025 roku Jakubin Kovalinov wygłosił przemówienie, w którym ogłosił, że państwo jest gotowe do wejścia na arenę międzynarodową. Rozpoczęto przygotowania do oficjalnego osiedlenia Dracji na kontynencie Vaarland, będącym jednym z najważniejszych regionów świata mikronacji.

Nie było to jednak łatwe zadanie.

Zgodnie z obowiązującymi zasadami nowa mikronacja mogła zostać umieszczona na mapie kontynentu dopiero po uzyskaniu poparcia co najmniej czterech już istniejących państw. Następnie kandydatura musiała zostać poddana pod głosowanie podczas zgromadzenia państw Vaarlandu.

Jakubin Kovalinov rozpoczął intensywną działalność dyplomatyczną.

Pierwszym państwem, które zdecydowało się uznać starania Dracji, była Rusowia. Po krótkich negocjacjach zawarto porozumienie, które zapoczątkowało pierwsze oficjalne stosunki dracko-rusowskie. Niedługo później uznania udzieliła również Beatudzka Republika Demokratyczna.

Choć dwa uznania nie wystarczały do spełnienia formalnych wymogów, w Dracji przyjęto je jako ogromny sukces. Po raz pierwszy od długiego czasu inne państwa zaczęły dostrzegać odradzającą się republikę. Nadzieje mieszkańców skupiały się na zbliżających się obradach państw Vaarlandu, które odbywały się na terytorium Beatudzkiej Republiki Demokratycznej. To właśnie tam miały zapaść decyzje dotyczące przyszłości młodego państwa.

Po kilku dniach dyskusji przyszła kolej na punkt dotyczący przyjęcia Dracji.

Debata była długa i momentami bardzo burzliwa. Ostatecznie większość uczestników nie zdecydowała się poprzeć kandydatury republiki. Kluczową rolę odegrał sprzeciw dwóch wpływowych mocarstw – Królestwa Skarlandu oraz Rzeczypospolitej Obojga Narodów. Ich stanowisko przesądziło o wyniku głosowania.

Wniosek został odrzucony.

Dracja nie została umieszczona na mapach Vaarlandu.

Decyzja ta wywołała w kraju ogromne rozczarowanie. Miesiące odbudowy oraz intensywnych przygotowań zakończyły się polityczną porażką. Wielu obywateli zaczęło obawiać się, że ich państwo ponownie pozostanie na marginesie świata mikronacji.

Wśród państw, które głosowały przeciwko przyjęciu Dracji, szczególną postawę przyjęło jednak Królestwo Skarlandu. Choć sprzeciwiło się ono osiedleniu republiki na Vaarlandzie, jednocześnie zaproponowało pomoc w dalszym rozwoju młodego państwa.

Dla Jakubina Kovalinova była to ostatnia szansa.

Po kilku dniach analiz i rozmów zwrócił się do władz Skarlandu z prośbą o wsparcie organizacyjne. Oferta została przyjęta.

W ramach współpracy Dracja otrzymała nowoczesne, profesjonalnie przygotowane forum internetowe, które znacznie przewyższało możliwości dotychczasowej infrastruktury. Nowa platforma szybko przyciągnęła uwagę innych mikronacji i sprawiła, że o Dracji zaczęto mówić znacznie częściej niż wcześniej. Pomoc ta miała jednak swoją cenę.

Warunki porozumienia stopniowo ograniczały samodzielność państwa. Coraz więcej decyzji podejmowano w porozumieniu z władzami Skarlandu, a zakres niezależności Dracji systematycznie malał. Z czasem stało się jasne, że republika ponownie utraciła pełną suwerenność.

Tak zakończył się kolejny etap historii młodego państwa.

Po ponad dwóch miesiącach istnienia Druga Republika Dracka przestała funkcjonować jako w pełni niezależna mikronacja. Dla wielu obywateli był to niezwykle bolesny cios. Po raz drugi w ciągu zaledwie kilku miesięcy marzenie o całkowicie suwerennej Dracji zostało przerwane.

Historia pokazała jednak, że naród dracki nie należał do tych, którzy łatwo rezygnują ze swojej państwowości. Każdy upadek stawał się początkiem kolejnej próby odbudowy, a dążenie do pełnej niepodległości pozostawało najważniejszym celem kolejnych pokoleń przywódców i obywateli.

Rozdział 5 – Lata zależności od Skarlandu i narodziny Wolnej Dracji (wrzesień 2025 – kwiecień 2026)

18 września 2025 roku zapisał się w historii Dracji jako dzień kończący okres pełnej niepodległości Drugiej Republiki. W wyniku zawartych porozumień państwo zostało podporządkowane Królestwu Skarlandu, stając się jego autonomicznym regionem. Dla wielu obywateli był to bolesny moment. Nadzieje na całkowicie suwerenną Drację po raz kolejny zostały odłożone na nieokreśloną przyszłość.

Jednocześnie rozpoczął się nowy etap w stosunkach obu państw, określany przez historyków mianem Sojuszu Dracko–Skarlandzkiego.

Początkowo wydawało się, że decyzja o wejściu pod zwierzchnictwo Skarlandu przyniosła oczekiwane rezultaty. Po miesiącach wojen, kryzysów i ciągłej niepewności nastał długo wyczekiwany spokój. Administracja mogła ponownie skupić się na codziennym funkcjonowaniu państwa, a społeczeństwo zyskało poczucie względnej stabilizacji.

Z biegiem czasu zaczęły jednak ujawniać się ograniczenia nowego ustroju.

Dracja utraciła możliwość samodzielnego prowadzenia polityki zagranicznej. Nie mogła zawierać własnych traktatów, nawiązywać stosunków dyplomatycznych ani prowadzić niezależnego handlu. Wszystkie najważniejsze decyzje pozostawały w gestii władz skarlandzkich.

Sekretarz Generalny Jakubin Kovalinov nie ukrywał swojego niezadowolenia z takiego stanu rzeczy. Zdawał sobie jednak sprawę, że w ówczesnej sytuacji politycznej było to jedyne rozwiązanie gwarantujące przetrwanie państwa. Znaczący wpływ na organizację autonomicznej Dracji miał ówczesny król Skarlandu, Norbert de la Catalan. To z jego inicjatywy wyznaczono nowe granice administracyjne regionu oraz nadano Dracji własną konstytucję regulującą funkcjonowanie władz lokalnych. Chociaż dokument ten porządkował wiele kwestii ustrojowych, jednocześnie potwierdzał zależność od Korony Skarlandzkiej.

Kolejne miesiące upływały spokojnie. Rozwój państwa postępował bardzo wolno, a gospodarka praktycznie pozostawała w stagnacji. W pamięci mieszkańców tamten okres zapisał się jako czas administracyjnego porządkowania kraju, lecz bez większych sukcesów politycznych i ekonomicznych.

Wyjątek stanowiły jedynie pozostałości dawnych batalionów drackich, utworzonych jeszcze w czasach Federacji Państw Komunistycznych. Oddziały te uczestniczyły w licznych działaniach zbrojnych poza granicami kraju, odnosząc kilka zwycięstw, które podtrzymywały morale społeczeństwa oraz budowały prestiż drackiego wojska.

Pierwszy konflikt ze Skarlandem

Przełom nastąpił na początku lutego 2026 roku.

Między władzami Skarlandu a administracją Dracji wybuchł pierwszy poważny kryzys polityczny. Strona skarlandzka zarzucała władzom autonomii zbyt wolne tempo rozwoju oraz niewystarczające wykorzystanie otrzymanej pomocy.

Krytyka ta wywołała zdecydowaną reakcję Jakubina Kovalinova.

17 lutego 2026 roku przeprowadzono największą reorganizację władz od czasu odzyskania niepodległości.

Dotychczasowy Sekretarz Ludowy przyjął tytuł Sekretarza Generalnego, podkreślając rozpoczęcie nowego etapu w historii państwa.

Jednocześnie powołano nowy gabinet:

Edward Gierkowski objął urząd premiera,

Felix Laurent został ministrem rozwoju,

Anton Talanov objął stanowisko ministra gospodarki.

Nowy rząd rozpoczął szeroko zakrojony program modernizacji. Powstawały kolejne instytucje państwowe, rozbudowywano infrastrukturę administracyjną, a gospodarka zaczęła wykazywać pierwsze oznaki dynamicznego wzrostu. Coraz większą rolę odgrywało również peso drackie, będące oficjalną walutą państwa.

Przez kilka tygodni wydawało się, że Dracja wreszcie odnalazła właściwy kierunek rozwoju.

Optymizm okazał się jednak krótkotrwały.

Ograniczenia wynikające z podporządkowania Skarlandowi uniemożliwiały prowadzenie samodzielnej polityki gospodarczej i zagranicznej. Wewnętrzne reformy coraz częściej napotykały bariery narzucane przez zwierzchnie władze.

Pojawiły się nawet projekty przekształcenia Dracji i Skarlandu w państwa stowarzyszone, posiadające równorzędny status. Pomysł ten nigdy jednak nie wyszedł poza etap rozmów.

Drugi konflikt i narodziny Dracji Walczącej

Narastające napięcia osiągnęły punkt kulminacyjny 28 kwietnia 2026 roku, kiedy wybuchł drugi konflikt między Dracją a Skarlandem.

W odpowiedzi na pogarszającą się sytuację Sekretarz Generalny zarządził koncentrację wojsk wzdłuż granic autonomii oraz ogłosił stan wojenny.

Jednocześnie państwo przyjęło nazwę Dracja Walcząca, a symbole narodowe zostały zmienione, aby podkreślić wyjątkowy charakter tego okresu. Nowa flaga stała się symbolem oporu wobec utraty pełnej suwerenności.

Dwa dni później, 30 kwietnia 2026 roku, w ścisłej tajemnicy przed władzami Skarlandu odbył się I Zjazd DZPR. Spotkanie to miało fundamentalne znaczenie dla dalszych losów państwa. W czasie obrad zapadły decyzje dotyczące przyszłości ruchu niepodległościowego oraz przygotowano plan ewakuacji struktur państwowych.

Czterodniowy stan wojenny został wykorzystany na przeprowadzenie jednej z najważniejszych operacji logistycznych w dziejach Dracji. Większość aktywnych obywateli oraz najważniejszych struktur administracyjnych została przeniesiona na kontynent Nordata, gdzie przygotowano warunki do dalszego funkcjonowania państwa poza kontrolą Skarlandu.

W odpowiedzi władze skarlandzkie podjęły decyzję o likwidacji autonomicznej Dracji.

Formalnie państwo przestało istnieć.

W praktyce jednak naród dracki przetrwał.

Na nowym kontynencie, pod przewodnictwem Sekretarza Generalnego Jakubina Kovalinova, rozpoczęto organizowanie Wolnej Dracji – państwa mającego kontynuować tradycje wszystkich wcześniejszych republik i dokończyć wieloletnią walkę o pełną niepodległość.

Tak zakończył się okres zależności od Skarlandu. Po raz trzeci w swojej historii Dracja utraciła dotychczasową formę państwowości, lecz po raz trzeci zdołała odrodzić się w nowej postaci.

Dla wielu historyków wydarzenia z przełomu kwietnia i maja 2026 roku stanowią początek Epoki Wolnej Dracji – okresu, w którym państwo, bogatsze o doświadczenia wcześniejszych porażek, mogło rozpocząć budowę swojej przyszłości na własnych zasadach.

• *Cyfrowa rekonstrukcja oryginalnego sztandaru Dracji Walczącej*

Rozdział 6 – Narodziny Wolnej Dracji i okres Wielkiej Odbudowy (maj – lipiec 2026)

2 maja 2026 roku jest powszechnie uznawany za dzień narodzin Nowej Dracji. Choć państwo odradzało się już kilkakrotnie, tym razem sytuacja wyglądała zupełnie inaczej. Dracja dysponowała stabilniejszym rządem, lepiej zorganizowaną administracją oraz nowym terytorium, które stało się fundamentem dalszego rozwoju. Dla wielu obywateli był to początek epoki, na którą czekano od chwili założenia państwa w 2024 roku.

Po raz pierwszy od wielu miesięcy władze mogły skupić się nie na walce o przetrwanie, lecz na budowie silnej i nowoczesnej mikronacji.

Na czele rządu stanął premier Edward Gierkowski, który natychmiast rozpoczął reorganizację administracji państwowej. Pod jego kierownictwem powoływano nowe urzędy, porządkowano strukturę ministerstw oraz przeprowadzano reformy dotyczące symboliki wojskowej, działalności przedsiębiorstw państwowych i organizacji rynku. Był to okres intensywnej odbudowy instytucji, które miały zapewnić Dracji trwałe podstawy funkcjonowania. Równolegle Anton Talanov, minister gospodarki, rozpoczął realizację ambitnego programu rozwoju ekonomicznego. Państwo inwestowało w nowe gałęzie przemysłu, rozwijano przedsiębiorstwa państwowe oraz rozpoczęto budowę pierwszych hut i zakładów produkcyjnych. Reformy gospodarcze miały uniezależnić Drację od zagranicznej pomocy i stworzyć własne źródła dochodu.

Za rozwój ustawodawstwa odpowiadał Felix Laurent, minister rozwoju. W spokojny, lecz systematyczny sposób przygotowywał kolejne akty prawne regulujące funkcjonowanie państwa. Dzięki jego pracy administracja zaczęła działać znacznie sprawniej niż w poprzednich latach, a obywatele otrzymali bardziej przejrzyste przepisy.

Najważniejszą rolę na arenie międzynarodowej nadal odgrywał Sekretarz Generalny Jakubin Kovalinov. To on kierował polityką zagraniczną, nawiązywał kontakty z kolejnymi mikronacjami oraz prowadził działania dyplomatyczne mające zwiększyć znaczenie Dracji w świecie mikronacji. Z miesiąca na miesiąc państwo stawało się coraz bardziej rozpoznawalne, a jego aktywność zaczęła przyciągać uwagę zarówno sojuszników, jak i potencjalnych rywali.

II Zjazd DZPR

24 maja 2026 roku odbył się II Zjazd DZPR, uznawany za jedno z najważniejszych wydarzeń politycznych pierwszych miesięcy istnienia Nowej Dracji.

Podczas obrad omówiono najważniejsze problemy wewnętrzne państwa, kierunki dalszego rozwoju oraz plan reform na kolejne miesiące. Dyskusje przebiegały spokojnie, a wszystkie najważniejsze decyzje zostały podjęte w drodze porozumienia.

Historycy podkreślają, że zjazd pokazał wyjątkową jedność najwyższych władz państwowych. W przeciwieństwie do wcześniejszych lat, kiedy wewnętrzne spory często prowadziły do kryzysów politycznych, tym razem rząd prezentował wspólne stanowisko. Jedność ta przełożyła się na jeszcze szybsze tempo rozwoju kraju.

Rozkwit kultury

4 czerwca 2026 roku utworzono nowe kierownictwo Ministerstwa Kultury, którego szefem został Iwan Paliwow. Pod jego kierownictwem rozpoczęto rozwój życia kulturalnego Dracji. Wspierano sztukę, rozwijano działalność edukacyjną oraz dbano o estetykę miast i budynków państwowych. Okres ten uważa się za początek świadomego kształtowania drackiej tożsamości narodowej i kulturowej.

Kryzys czerwcowy

Kolejnym ważnym wydarzeniem był III Zjazd DZPR, który odbył się 12 czerwca 2026 roku.

Choć obrady zakończyły się przyjęciem większości planowanych uchwał, uważni obserwatorzy zauważyli narastający konflikt pomiędzy Sekretarzem Generalnym Jakubinem Kovalinovem a premierem Edwardem Gierkowskim. Początkowo różnice zdań wydawały się dotyczyć jedynie kierunku dalszych reform, jednak z biegiem dni spór coraz bardziej się zaostrzał.

Próby osiągnięcia porozumienia nie przyniosły rezultatu.

23 czerwca 2026 roku Sekretarz Generalny podjął decyzję o odwołaniu Edwarda Gierkowskiego z funkcji premiera. Było to jedno z najbardziej kontrowersyjnych posunięć politycznych od czasu narodzin Wolnej Dracji.

Kilka godzin po odwołaniu Gierkowski ogłosił powstanie ruchu politycznego Solidarność, który w krótkim czasie zaczął zdobywać zwolenników. Wielu obywateli obawiało się, że państwo ponownie stanie przed groźbą głębokiego kryzysu wewnętrznego.

Następnego dnia wydarzyła się tragedia.

W nocy z 24 na 25 czerwca 2026 roku Edward Gierkowski został znaleziony martwy. Okoliczności jego śmierci do dziś pozostają jednym z najbardziej tajemniczych wydarzeń współczesnej historii Dracji. Wśród historyków pojawiały się różne hipotezy dotyczące przyczyn tej tragedii, jednak żadna z nich nie została oficjalnie potwierdzona.

Wiść o śmierci byłego premiera pogrążyła kraj w żałobie. Dla wielu obywateli był on symbolem odbudowy państwa po latach niepokoju oraz jednym z architektów Wielkiej Odbudowy.

26 czerwca 2026 roku odbyły się uroczystości pogrzebowe, podczas których najwyższe władze państwowe oddały hołd zmarłemu premierowi. Był to jeden z najbardziej poruszających momentów w dziejach współczesnej Dracji.

Mimo narodowej żałoby państwo nie przerwało procesu modernizacji.

Nowe otwarcie

Po śmierci Edwarda Gierkowskiego urząd premiera objął Iwan Paliwow, dotychczasowy minister kultury. Jego nominacja zapewniła ciągłość funkcjonowania rządu oraz pozwoliła uniknąć długotrwałego kryzysu politycznego.

Kolejne tygodnie upłynęły w atmosferze względnego spokoju. Reformy gospodarcze i administracyjne były kontynuowane, a Dracja stopniowo umacniała swoją pozycję na arenie międzynarodowej.

Nowym etapem ekspansji państwa było utworzenie 11 lipca 2026 roku pierwszego terytorium zamorskiego – Terytorium Ijużu Zachodniego (TIZ). Wydarzenie to uznano za symbol rosnących ambicji państwa oraz dowód, że Dracja przestała koncentrować się wyłącznie na odbudowie własnych struktur, rozpoczynając również rozwój poza granicami swojego głównego terytorium.

Pod koniec lipca 2026 roku Dracja była już zupełnie innym państwem niż dwa lata wcześniej. Z mikronacji wielokrotnie tracącej niepodległość i walczącej o przetrwanie stała się coraz bardziej stabilnym organizmem państwowym, posiadającym rozwijającą się gospodarkę, sprawną administrację oraz aktywną dyplomację.

Historycy zgodnie uznają okres od maja do lipca 2026 roku za początek Epoki Wielkiej Odbudowy – czasu, w którym po raz pierwszy rozwój Dracji zaczął opierać się nie na walce o przetrwanie, lecz na świadomym budowaniu silnego i trwałego państwa.

• *Fotografia z pogrzebu premiera Edwarda Gierkowskiego*

Morał

Historia Dracji pokazuje, że o sile państwa nie decyduje brak porażek, lecz umiejętność podnoszenia się po każdym upadku. Dopóki naród zachowuje jedność, wiarę i wolę odbudowy, zawsze może napisać kolejny rozdział swojej historii.

Jakubin Kovalinov
Sekretarz Generalny Dracji
od marca 2025 do teraz

Felix Laurent
Minister Rozwoju od lutego 2026 do lipca 2026
Minister Sprawiedliwości od lipca 2026 do teraz

Stanisław Kowalski
Prezydent Dracji od lutego
2024 do marca 2025 oraz I
Premier Dracji od lipca
2025 do sierpnia 2025

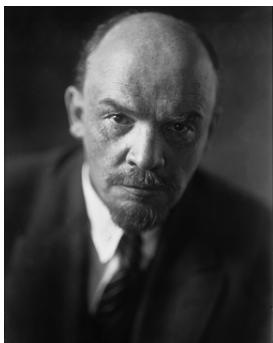
Anton Talanov
Minister Gospodarki od lutego 2026 do teraz

Marek Żubrowski
II Premier Dracji od
sierpnia 2025 do września
2025

Eryk Hohland
Przewodniczący Najwyższego kongresu Ludowego
od lipca 2026 do teraz

Edward Gierkowski
III Premier Dracji od lutego
2026 do czerwca 2026

Iwan Paliwow
IV Premier Dracji od
czerwca 2026 do teraz